

Hoe nuchtere Marianne haar gave ontdekte

Marianne Notschaele

Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele vertelt over de keer dat ze deelneemt aan een paranormale beurs. Ze zit daar alleen om voorlichting te geven over therapie. Denkt ze... Totdat een bezoeker haar wakker schudt: “Als jij niet paranormaal bent, hoe weet jij dit dan?” Over de grens tussen helder weten en fantasie.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

In de periode dat ik mezelf kwalificeerde als ‘ik ben helemaal niet paranormaal’, was ik wel te vinden op regionale alternatieve gezondheidsbeurzen, meestal samen met een collega. Gezellige dagen voor ons en informatieve dagen voor beursbezoekers. In de jaren negentig stond de ontwikkeling van reïncarnatietherapie nog in de kinderschoenen. Ik vertelde graag over therapie en vorige levens, hield lezingen en deed visualisaties met geïnteresseerden, zodat ze dankzij een geleide meditatie (hopelijk) zelf een vorig leven konden ervaren. Dit had niets te maken met paranormale zaken, vond ik. Het was simpelweg leuk om voorlichting te geven als afgestudeerd regressie- en reïncarnatietherapeut; met helderzienden, mediums en paragnosten had ik weinig op. Dat waren alternatievelingen, die de toekomst voorspelden en meenden aura’s te kunnen zien.

‘Wat deed ik als non-para figuur tussen deze mediums en paragnosten?’

Lichtgele energiewolk

De dag dat ik aanwezig was op een grote spirituele beurs in Utrecht is alweer jaren geleden, maar deelname eraan veranderde mijn kijk op het paranormale gebeuren. De organisatie had me een grote tafel en een stoel toegevoegd aan het einde van een lange rij tafels in de grote evenementenhal. De voor mij gereserveerde plek voelde somber en zwaar aan. Eerst maar eens wat lichte energie ‘aanmaken’, bedacht ik. Ik drapeerde een van huis meegenomen indigoblauw fluwelen kleed over de tafel en zette daarop mijn spullen. Blauw beschouwde ik als een prettige kleur om de communicatie op gang te brengen

met eventuele bezoekers. Ik legde stapeltjes brochures klaar en bedacht vervolgens dat de tafel meer lichte energie nodig had. Daarom verzoon ik een mooie wolk lichtgele energie en liet die rond de tafel draaien. Dat zag er stukken beter uit. De dag kon beginnen! Het was wachten op Aisha, een collega-therapeute die later zou aanschuiven.

Groezelige waas

Ik bekeek de dichtstbijzijnde beursdeelnemers. Mij onbekende mediums en paragnosten zetten bordjes op hun tafel: wie ze waren en wat een 10-minutengesprek kostte. Ik herkende één paragnost, omdat hij meerdere boeken had geschreven. De man zat een eind bij me vandaan. Zowel zijn tafel als hijzelf voelden op afstand prima aan. Licht en helder, ook al was hij niet het type waarmee ik een gesprek zou aanknopen. Over de rest van de rij tafels met paranormale beursdeelnemers hing een groezelige waas. Raar, dat ik in deze hoek van de zaal was neergepoot. Ik zou alleen voorlichting geven over regressie- en reïncarnatietherapie. Wat deed ik als non-para figuur tussen deze mediums en paragnosten? Sommigen van hen keken chagrijnig voor zich uit. In een poging hun blik te vangen om contact te maken, knikte ik ze glimlachend toe, maar mijn vrolijke gezicht brak geen ijs. Ik voelde me een vreemde eend in de bijt. De onrustige energie die om sommige paranormaalgevoelige personen heen hing, sprak me niet aan. Grijzige slierten. Een deel van de zaalparagnosten en -mediums waren aan de dikke kant. Sommigen hadden (te) overvloedig gegeten en gedronken, bij anderen was de aura ‘gevuuld’ met energie afkomstig van cliënten die eerder bij hen op consult waren geweest. Aangekleefde rommel. Dat ik dit registreerde, viel me niet op. Voor mij was dat een gegeven.

Gouden licht

Aisha arriveerde en zei: “Wat doe jij hier tussen de mediums? Is er geen therapie-afdeling?” “Ik weet ook niet waarom ze me hier hebben neergezet. Werken met vorige levens is toch niet paranormaal? Zullen we onze tafel verplaatsen?” Een medium dat in een - volgens hem - ‘dode hoek van de zaal zat’ wilde graag ruilen van plek. Kwam dat even goed uit! We verhuisden onze spullen, inclusief het blauwe kleed en de brochures over therapie. Aisha zei: “Ik weet niet of er in deze uithoek van de zaal mensen komen.” “Tuurlijk wel”, reageerde ik stellig. “Wacht, ik zet betere energie neer.” “Uh?” “Meer krachtige en liefdevolle energie. Is zo gepiept. Ik denk extra gouden licht om onze tafel heen, mik er wat draaiende sterren in en maak daarna een stevige energieverbinding met het universum.” Aisha’s keek me glazig aan. Ik zei: “Zo doe je dat, als je sombere en suffe energie moet opleuken. Dan zet je een krachtige energiewolk neer.” “Heb je ooit Reiki gedaan?”, vroeg ze. “Nee, hoezo?” “Omdat je van die rare dingen doet met energie.” Nu was het mijn beurt om verbaasd te kijken. “Waarom zou ik onze beursstand geen energieboost mogen geven? Anders komt er geen kip.”

Witte tornado

Lang voordat de wet van de aantrekkingskracht populair werd om datgene te manifesteren wat je graag wilt hebben, regelde mijn vader altijd van alles door middel van gedachtenkracht. Ik wist niet beter dan dat het zo werkte. Hij leerde me: "Als ik met de auto naar de stad ga en in het centrum moet parkeren, is dat altijd lastig. Vlak voordat ik vertrek, regel ik een mooi plekje door met mijn geest een vrije parkeerplaats te creëren." Files op snelwegen vermeed hij op eenzelfde manier. "Als ik in de auto stap, check ik meteen welke route ik moet nemen om ergens veilig en snel aan te komen. Door kort uit mijn lichaam te gaan, denkbeeldig een stuk boven de auto te gaan hangen en naar beneden te kijken. Dan zie ik welke route het vlotst verloopt." Dat werkte goed, ook voor mij. Totdat digitale routeplanners dit klusje overnamen. In mijn ierdere tijd beginnende praktijk 'beveiligde' ik mijn persoonlijke energieveld door me tijdens therapie sessies in een passende energiekleur te hullen. Na ieder cliëntbezoek reinigde ik de praktijkruimte met gewone schoonmaakmiddelen en stofzuiger, zette het raam open, en liet in gedachten een speciale witte tornado van energie rondgaan. Als het dan nog niet schoon genoeg aanvoelde, klingelde ik met Tibetaanse belletjes in de hoeken, net zolang tot het geluid weer helder klonk. Niets bijzonders.

'Doe mij er maar één!'

Een man kwam naar onze tafel toegelopen. Een veertiger, gekleed op zijn Bhagwans. Automatisch deed ik een stap achteruit. Ik was blij dat de tafel tussen ons in stond, want opeens begon hij uit het niets keihard te schreeuwen: "Jullie paragnosten, jullie zijn allemaal knettergek!" Okay, dacht ik, die spoot niet. Ik haalde diep adem en zei rustig: "Ga ergens anders schreeuwen. Ik ben een therapeut, geen paragnost. Ik ben niet eens paranormaal begaafd." Hij keerde zich om, liep in de richting van andere mediums die achter hun tafels zaten en schreeuwde hen daar hetzelfde toe. Tegen Aisha zei ik: "Ik zal de energieverbinding met boven, die ik daarnet maakte, een beetje bijstellen."

'Jullie paragnosten, jullie zijn allemaal knettergek!'

We hebben hier echt meer zuiver licht nodig én betere focus op normale beursgangers die informatie willen hebben over vorige levens." Vijf minuten later liep een nette man van vijftig-plus op ons af. Hij stopte voor onze stand en zei dwingend: "Doe mij er maar één." Ik keek hem vragend aan. "Een vorig leven natuurlijk, doe mij er maar één! Daarvoor zit je hier toch?" Dit ging een lange dag worden. Ik legde hem uit dat ik geen vorige levens kon zien, ik zat hier om voorlichting te geven over reïncarnatietherapie. "Kun je het proberen?" "Wat?" "Of je een vorig leven bij me ziet?" Ik zuchtte en rolde nog net niet met mijn ogen. Begreep hij nou nog niet dat ik geen medium was? Lichtjes geïrriteerd antwoordde ik: "Wil je dat ik iets voor je verzin, vooruit. Je hebt een zwaar kloosterleven gehad als man. Frankrijk, tussen 1600 en 1700. Daar heb je nog steeds last van. Je snakt nu naar vrijheid en kan er niet tegen dat anderen bepalen wat je wel of niet wilt of moet geloven. Dat krijg je, met zo'n eentonig monnikenleven. Je voelde je ongelukkig tussen al die broeders in dezelfde bruine kledij, je voelde je opgesloten. Daarom draag je nu zelden bruine kleding, dat vind je verschrikkelijk. Omdat het je aan die tijd herinnert." De man grijnsde en wees naar één van de mediums aan de andere kant van zaal. Hij zei: "Die paragnost met die grijze baard, die daarginder zit, zei net precies hetzelfde. Als jij niet paranormaal bent, hoe weet jij dit dan?" Ik schrok. Hij had aangedrongen, ik had zomaar wat gezegd. Hij draaide zich om, liep weg en liet me in verbazing achter. Aisha grijnsde en zei: "Ik wist niet dat jij vorige levens bij anderen kon zien." "Nee, dat klopt, dat kloosterleven kwam spontaan in me op. Ik ben niet helderziend, ik zie niks." Paragnosten en mediums, zij kregen indrukken in de vorm van filmbeelden. Ik zag geen films. Bovendien, ik was een therapeut die had geleerd om te werken met regressietechnieken. Iedereen kon reïncarnatietherapeut worden en cliënten begeleiden in hun herinneringen aan vorige levens. Daarvoor hoefde je heus niet paranormaal begaafd te zijn.

‘Als je ergens een talent voor hebt, heb je dat zelf niet door omdat het voor jou zo gewoon is’

Helder weten of fantasie?

De uithoek in de zaal waar onze informatietafel stond, werd die dag een ware trekpleister. Aisha en ik hadden het druk met nieuwsgierige beursbezoekers die we informatie gaven over therapie en werken met vorige levens. Bij de andere tafels verderop, waaraan de mediums en paragnosten zaten, was het rustig. Bijna stil. Weinig bezoekers vroegen om een 10-minutengesprek waarvoor een klein bedrag betaald moest worden. Eén medium liep in de middag naar me toe en vroeg boos: “Wat heb jij uitgespookt? Waarom komen ze wel naar jou en niet naar ons?” Waar had hij het over? Ik was juist blij met alle mensen die Aisha en ik van informatie voorzagen. Aan het einde van de beursdag bleef het zinnetje ‘doe mij er maar één’ me achtervolgen. Hoe kwam het dat ik zomaar wat wist over een vorig leven van een mij onbekende persoon? Pas na weken dacht ik aan alle keren dat ik verhaaltjes over anderen bedacht. Mijn ouders beweerden dat ik vanaf kleins af aan veel te veel fantasie bezat. Ik verzong van alles. Tijdens het bijwonen van oersaaië missen in de kerk, oninteressante toneelvoorstellingen in het theater, klassieke orkestuitvoeringen waarbij ik me te pletter verveelde tussen het publiek. Op zulke momenten staarde ik in het luchtledige en schoten me allerlei gedachten te binnen over mensen waar ik naar keek. Over wat ze thuis deden, welk beroep ze uitoefenden, of ze aardig waren of

niet, wat voor een leven ze hadden, welke vorige levens ze hadden gehad. Voor mij was dit tijdverdrijf: mensen observeren en over ze fantaseren. Het duurde erg lang voordat ik begreep dat ik gewoon dingen ‘wist’. En jaren om te beseffen dat spontane indrukken, iets zomaar weten en daar een plaatje bij maken, in de categorie helderzien/helderweten valt. Pas sinds een jaar of tien durf ik hardop te zeggen dat ik een paranormaalgevoelige reïncarnatietherapeut ben ‘die vorige levens ziet’. De man die me die beursdag een essentiële levensles bijbracht met betrekking tot mijn paranormale talenten, ben ik met terugwerkende kracht dankbaar. Het schijnt vaker voor te komen: als je ergens een talent voor hebt, heb je dat zelf niet door omdat het voor jou zo ‘gewoon’ is... •

‘Als jij niet paranormaal bent, hoe weet jij dit dan?’